

I cirkelns mitt

Arne Dahl

I cirkelns mitt

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Arne Dahl har tidigare utgivits

Ont blod 1998
Misterioso 1999
Upp till toppen av berget 2000
Europa Blues 2001
De största vatten 2002
En midsommarnattsdröm 2003
Dödsmässa 2004
Mörkertal 2005
Efterskalv 2006
Himmelsöga 2007
Elva 2008
Viskleken 2011
Hela havet stormar 2012
Blindbock 2013
Sista paret ut 2014
Utmarker 2016
Inland 2017
Mittvatten 2018
Friheten 2020
Islossning 2021

Som Jan Arnald:

Chiosmassakern 1990
Nalkanden 1992
Genrernas tyranni 1995
3 variationer 1996
Klä i ord 1997
Barbarer 2001
Maria och Artur 2006
Intimus 2010

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080067-3
Copyright © Arne Dahl, 2023
Utgiven enligt avtal med Salomonsson Agency
Omslag: Jörgen Eineus
Tryck: ScandBook UAB, EU 2023

Prolog

»DET MÅSTE FÖR FAN vara en kvinna därframme«, tänker han, trycker gasen i botten, passerar den närmaste elbilen och ger den sittkissande föraren det onda ögat. Han sparar fingret till senare.

Man måste välja sina strider.

Divisionschef Alf Stiernström har vaknat på fel sida den här vårmorgonen. Det är i och för sig länge sedan han vaknade på någon annan sida. Och mycket riktigt kom det första mail han läste på mobilen – med huvudet djupt nedsjunket i kudden och ögonen fulla av grus – från hans alltid lika morgonpigga advokat.

Tidiga morgnar är det han hatar mest med den position han har strävat efter i hela sitt liv och äntligen uppnått. Men det går inte att komma ifrån att koncernledningen för ett av Skandinavians ledande storföretag behöver bejaka tidiga morgnar, och inte nog med det. Man behöver också se dem som ett tecken på överläge, som att man redan när konkurrenterna vaknar har dragit ifrån i täten. Det gäller att vara före fienden på slagfältet, som krigskonstens mästare Sun Tzu fastslog.

Stiernström försökte känna sig inbäddad i den ledningsfilosofin medan han läste mailet från advokaten, men när han förstod att hans blivande exfru krävde ännu mer pengar förflyktigades filosofin. Han har gjort eftergift på eftergift, men ingenting är

tillräckligt. Kärringen vill ha allt han någonsin har dragit ihop.

Feminismen har ta mig fan gått för långt.

Nu ser Alf Stiernström, långt framme på motorvägen utanför Uppsala, hur en elbil börjar köra om en annan elbil. Han öppnar spjället, låter dieseldimmorna sänka sig över de böljande rapsfälten och tar rygg på klimatfjollan. Han noterar förnöjsamt hur tvehågsen omkörningen blir när fjanten hamnar metern framför hans eleganta BMW-front. Det rycker i den konstlat gasande elektronikprodukten och han ser den överbetalda, förmodligen invandrade digitalnörden skräckslaget kasta sig in framför den knappt märkbart långsammare föraren i högerfilen.

När Stiernström kör om den så kallade bilen får han upp långfingret lite för sent. Han har redan passerat föraren, det är knappt att det kommer att synas, men han gör det i alla fall.

Han har valt sin strid.

Just när han gasar som hårdast känner han att bilen reagerar konstigt.

*

Kikaren fångar bilarna just som omkörningen äger rum. De syns snett ovanifrån. Men det som på allvar syns är hur bilen i vänsterfilen strax efter omkörningen tappar kontrollen, hur den skär ut åt fel håll när kurvan kommer, hur bilen fattar eld redan innan den har vänt tillbaka in mot högerfilen, hur den i stället störtar mot det illgula rapsfältet och plöjer igenom det som ett eldklot.

Det sista som syns genom vindrutan är ett höjt långfinger som brinner likt en fackla.

Kikaren sänks, det gör också fjärrutlösaren.

Universum hör en djup utandning.

Det har börjat.

DET ÄR EN VACKER vårdag i ursvensk blandskog. Bleka, prövande solstrålar sipprar ner mellan höga trädstammar. Den lilla skogstjärnen ligger mörk och spegelblank, som om den dolde de dunklaste av hemligheter. Luften surrar, kvittrar, spinner, rymmer allsköns stanker, lukter, dofter. Det sveper ett spår av vemod genom skogen när den vaknar till liv efter vintern.

Eftersom den vet att den är dödsdömd.

På ena sidan tjärnen glesnar skogen till en glänta. I utkanten finns ett tätt busksnår. Det rör sig där, på ett sätt som busksnår sällan rör sig, men inte ens när det blir tydligt att en människa hukar intill växtligheten blir skillnaden mot den omgivande naturen särskilt radikal. Det beror inte bara på att de slitna kläderna är kakifärgade, i lika hög grad ser mannen helt enkelt ut att höra hemma här. Det här är hans värld.

Han slutar skära loss grå hårtestar från skalpen, sköljer av det nyrakade ansiktet med vatten från ett träkärl, reser sig och stoppar den stora jaktkniven i byxlinningen. Han tycks vara i femtioårsåldern, senig, kärv, väderbiten, och när han vänder upp ansiktet mot den blekblå himlen och sniffar kort i luften står det klart att hans precisionstränade luktsinne fångar precis det som behöver fångas.

Han är tacksam för att det inte är en björn nu igen, utan minst två rådjur som har rört sig mot fällan under det senaste

dygnet. Dessbättre är sprängladdningen redan bortplockad.

Han är nämligen också på väg bort. Han har fattat ett livsavgörande beslut. Han har följt sin övertygelse till vägs ände, och det är dags.

Det har börjat.

Han känner att det är viktigt att han minns sitt namn nu. I naturen har han inte haft något. Det finns inga namn i naturen, bara doftspår, lätessärdrag, beteendeskiftningar. Men det är dags för honom att återerövra sitt namn, och ingen kommer att missa honom.

Han höjer kikaren och spanar mot vattnet. Ingenting där. När han rör sig ner mot tjärnen, med ytan som påminner om tjära, har han åter ett namn.

Lukas Frisell.

Det minns han.

Med namnet följer en civilisation, en historia, ett liv som borde ha blivit annorlunda. Han fäller ihop den tomma fällan nere vid vattenbrynet, spänner loss den från träden, försöker borsta resterna av sprängämnen från stammarna, låter fällan falla ner i jutesäcken och tittar ut över den svarta ytan.

Han måste tillbaka till förgängelsens ruiner.

Som han en gång lämnade för att aldrig mer återse.

Lukas Frisell slänger upp jutesäcken på axeln och låter blicken svepa över den värld han så länge har tillåtits vara en del av. Naturen släppte in honom, gjorde honom delaktig.

Hans tacksamhet kommer alltid att vara oändlig.

Han sätter fart för att hejda vemodet. Det går inte riktigt. Tiden har kommit för att återbesöka ruinerna, för att ta nästa obevekliga steg i livet.

Naturen gör honom sällskap, som för att ta farväl. Som för att försäkra sig om att han vet vad han gör. Han känner sig överväldigad av jordklotets rikedom och tycker för en kort stund att naturen försöker hejda honom, försöker se till att han inte tar det där drastiska steget som han känner sig tvingad till.

Lukas Frisell har aldrig varit ensam här. Genom alla år utan människor har han aldrig på allvar känt sig ensam.

Det krävs en van skogsblick för att urskilja de vaga konturerna intill kullen framför honom som något annat än naturens ständiga skiftningar. Men det är något annat. Just där kullen övergår i en ravin har grönskan en svagt onaturlig form. Det är dit han är på väg.

Till sitt hus.

Medan han glider nerför sluttningen skär ytterligare en knivsegg vemod genom hans garvade hud. Hans boning, hans gömsle. Centrum i hans liv i så många år. Tills han äntligen drog den enda tänkbara slutsatsen av omgivningens alltmer synbara förfall.

Han passerar genom sina vidsträckta odlingar. Grönsaker, rotfrukter, kryddörter – allt är på väg upp, allt strävar återigen mot solen. Men i år överlåter han skördandet åt djuren.

Han är nästan framme vid sin hårt kamouflerade boning när instinkten slår till. Någoting är annorlunda. Han griper efter den tunga jaktkniven som hänger från hans bälte. Och så ser han det. I hans dörrpost finns en alldeles nygjord ristning.

Det är en cirkel inuti en annan cirkel.

Han vänder på nytt upp sina klarblå ögon mot himlen och sniffar i luften. Det enda som luktar annorlunda förflyktigas så snabbt att han inte vet om han verkligen har känt det. Möjligen var doften kastanj, men det finns inga kastanjer i närheten.

En vindil sveper genom Lukas Frisells del av skogen, färska träflisor från hans dörrpost virvlar runt på marken.